

Szamosvári Bence

Befogadtál egy cirmos kölyköt

Karmolászlak. Egy pici csámcsogás vagy,
Még a számban érzem. A rám szabott út
Vagy le a keskeny fokokon, a kéz a
Macskagerincen,

Skizofrén képmásom a tálba öntött
Anyatej színén, a fokok utáni
Kézmosás. A nem lehetek veled most
Gyorsvonalokra

Száradó fájdalma, a sínre dobott
Hullazsák félelme. A ránk szabott út
Vagy, a rád és rám pazarolt idő, a
Felzokogásom

Délután nagy macskaszemekkel és az
Elszakadni újra belőled, újra.

A nem akarom azért se.

Az elszakadás azért is.

Türelem

Hátha túl hamar lesz a féltelek
Félek, és kihív a kézmeleg,
Jégcsaposra vált a test, habár
Nyár van és archetípus a nyár;
Mondd, mi lesz, ha az idő, a tér
Elkerül? (Tudom, lehet azért'
Átjőzanodni a hónapot,
A kőre hányni, hogy jól vagyok,
Elfolyni padlón, hogy nem szilárd.)

Nélküled nem tudok várni rád.
És remélem, alszol valahol.
A panelcsönd íve átkarol.
Hogy tudod, azért én jól vagyok.
Hogy rágyújtasz, ha ezt olvasod.